

[Johan Asmussen.]

dette land, enhver, der har noget at gøre med et kontor f. eks. eller en arbejdsplads, af hvad art nævnes kan, ved, at det er meget svært og ofte umuligt at få rengøringshjælp, hvis betalingen skal opgives til skattevæsenet; det samme gælder med hjemlig husgerning. Det er givet, at der dér ligger store indtægter, som ikke beskattes. Jeg skal ikke kritisere det, det er menneskeligt, men det er en kendsgerning, at sådan er det, og det hænger sammen med skattesystemets urimeligheder i al almindelighed. Derfor er det også på det punkt i høj grad nødvendigt, at vi får gjort alvor af en skattereform, som kan give mindre lyst og trang til at unddrage sig den rigtige skattebetaling.

Jeg kommer så til det sidste punkt, og det er vel det, der navnlig har givet anledning til, at man nu har travlt med disse ændringer, nemlig spørgsmålet om lejeværdien. Lad mig dér allerførst — det er jo altid rart at kunne begynde med en anerkendelse — anerkende, som det også er fremhævet af andre ærede ordførere, at problemet om fastsættelse af lejeværdien drages ind i folketinget, sådan at procenten skal fastsættes ved lov i stedet for af administrative myndigheder; det er naturligvis rigtigt, og det må anerkendes.

Noget andet er stillingen til selve det foreliggende lovforslag. Det er jo klart, at noget måtte der ske. Vi ved, at ejendomsværdierne vil stige enormt, og vi ved, at hvis vi beholder de gamle procenter, så kommer man til at betale ejendomsskatter, som ligger langt ud over, hvad nogen har tilsigtet; altså må der ske noget. Men på den anden side er det uhyre beklageligt og uheldigt, at folketinget skal tvinges til at tage stilling til et spørgsmål, som har direkte relation til de nye ejendomsværdier, på et tidspunkt, hvor man ikke kender dem.

Jeg er klar over, at der bag forslaget fremsættelse ligger ønsket om dels at imødekomme de opfordringer, der har været fremsat fra venstres og de konservatives side, dels om i det hele taget at bevæge sig i retning

af noget rimeligt. Så har man altså skelet til de forhåndsvurderinger, der foreligger, og har fundet ud af, at gennemsnitsforhøjelserne skulle være 85 pct. Derefter siger man: vi har givet lejerne en lejeværdi på ca. 25 pct. i forhold til 1960-niveauet, vi må også forhøje lejeværdien for ejerne af én-familieshuse, og så kommer man til det resultat, at den skal være 2 pct. af de nye ejendomsværdier, idet man altså går ud fra en gennemsnitsforhøjelse på 85 pct. Jeg finder, det er en forkert fremgangsmåde. Det er givet, at overordentlig mange villa-ejere, enfamilieshusejere, vil få forhøjelser, som er væsentlig højere end de 85 pct. — de vil blive på 100, 150 og måske 200 pct. — og for alle dem, der ligger over, navnlig væsentligt over, vil det betyde, at de bliver sat i skat af en væsentlig højere lejeværdi, end det egentlig var meningen, når man opererer med gennemsnitstallet — og dér ser man altså manden for sig med det ene ben i bageovnen og det andet i køleskabet.

Selv om der ligger en god vilje bag, mener jeg ikke, at man er nået frem til noget, som er rimeligt; jeg mener, der heri ligger kimen til alt for store uretfærdigheder. Det undrer mig lidt, at man ikke har fundet frem til et helt andet forslag, som jeg egentlig synes ligger så snublende nær. Det, det drejer sig om, er jo ligeligheden mellem ejere og lejere. Lejerne er blevet sat op, det er vel rigtigt, med 25 pct. cirka; det er også rimeligt, det erkender jeg, at ejerne af enfamilieshuse må finde sig i at følge med med en lignende forhøjelse; om det lige skal være 25 pct. eller måske 20 pct., det kan jeg ikke overse; det er muligt, at nogle beregninger kunne føre frem til et mere eksakt tal.

Men når det er det, der er opgaven, så kan jeg ikke rigtigt forstå, at man ikke simpelt hen siger: ja men så lad os tage tallet fra skemaet fra sidste år og lægge 20 eller 25 pct. på inden for linjen. Jeg kan ikke se, det ville være så vanskeligt. Naturligvis er der særlige problemer med de huse, der er opført siden, og som er omvurderet siden, men så kunne man jo for de ejen-